

[Pürschel.]

er jo den, at de socialdemokratiske Partier overalt i Verden, undtagen i Rusland, er gaaet ind ikke for at gennemføre deres egne Ideer, men for at støtte, for at opretholde det kapitalistiske Samfund, i hvilket de lever. Mere Tillid til deres egne Ideer har de ikke haft de Steder, hvor de har haft Magten. Her i Landet har de jo ikke haft den helt og fuldt og har derfor en kærkommen Undskyldning ved at henvise til det kære Landsting. Men i Virkeligheden saa viser jo hele deres Politik den manglende Tro paa deres egne Ideers Rigtighed, og de er ogsaa gaaet fra Skibbrud til Skibbrud; ikke mindst paa Udenrigspolitikken, paa Handelspolitikken Omraade har det været katastrofalt. Det er min Opfattelse af det europæiske Socialdemokrati, som jeg gerne, ligesom Admiral Lindman har gjort det en Gang, skal give den Anerkendelse, at der mellem dets Folk har været mange, der har været drevet af en ideel Overbevisning om, at de handlede til Samfundets Gavn.

Det er min Overbevisning, at dette Socialdemokrati i Virkeligheden opretholdes og lever alene paa Understøttelsespolitikken og paa Fagforeningspolitikken, og derfor ser man ogsaa den Slags Usømmeligheder, som at Landbrugsministeren gør et Statstilskud til en Institution betinget af, at denne Institution bøjer sig for et Fagforeningsdiktat. Denne Politik, Understøttelsespolitikken, der er den bærende for Socialdemokratiet, kan kun føres, saa længe Socialdemokratiet staar over for et kapitalistisk Samfund med økonomiske Reserver, og derfor har det vist sig Gang paa Gang, at naar det Samfund, som de kalder kapitalistisk, var økonomisk udmarvet, saa mistede Socialdemokratiet i disse Samfund sit Tag i Vælgerne. Den Politik, der, som det klartest er udtrykt af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, gaar ud paa dette at give ud efter smukke og beundringsværdige menneskekærlige Ideer og lade de rige betale, har sin ganske naturlige Begrænsning i det Øjeblik, de riges Betalingssevne hører op.

Det er i Virkeligheden denne Politik, som har baaret Socialdemokratiet oppe her i Landet, og de Herrer, der har kæmpet for denne, og som for manges Vedkommende har haft det ganske behageligt under denne Kamp, de maa ikke være forbavset over, at vi fra den anden Side, som anser hele dette System for en Ulykke, og som ser saaledes paa det parlamentariske System, at dette, der kan have haft sin Berettigelse, har faaet den samme Skæbne, som

saa mange menneskelige Institutioner faar, at efterhaanden som Menneskene lever under dem, lærer de at udnytte de svage Sider paa en saadan Maade, at Systemet ikke lader sig opretholde. Det er efter min Mening det, vi staar overfor, og derfor er det en Nødvendighed at søge andre Veje.

Nu vil de Herrer, som lider af Nazifobi, naturligvis straks raabe: Nazisme; men det er det ikke. Man kan lære uhyre meget af Nazisterne. Der er meget af, hvad de gør, som er modbydeligt for os Danske, og som man maaske ikke forstaar, fordi man ikke har levet der i Landet; men der er uhyre meget, vi kan lære af dem dernede, og kunde det lykkes her i Landet at skabe en saadan Tillid og Tro til Fremtiden, som er skabt i Tyskland, og som man ikke kan undgaa at føle hvert Minut, man opholder sig dernede, saa vilde jeg betragte det som en Lykke for det danske Samfund.

Thomsen: Det er saare betegnende for den højtærede Landbrugsminister, at han i sit Svar til mig i Gaar bevægede sig i Periferien og omhyggeligt undgik at komme ind paa det centrale i mit Indlæg. Ministeren skildrede, hvilken kolossal Offervilje Regering og Rigsdag har lagt for Dagen overfor Landbruget, en Offervilje, som mange Landmænd aldeles ikke har gjort sig fortjent til — fik man Indtryk af.

Ministeren spurgte mig, hvordan det vilde have set ud for Landbruget, hvis ikke de mange Millioner, som er givet ud, var blevet anvendt. Hvis Ministeren aner noget om den graa Virkelighed, kunde han passende have fortalt det høje Ting, hvordan det ser ud trods alt det Lapperi, som Ministeren pralede med. Ministeren kunde dristigt have sagt, at Forholdene for Landbruget netop nu er saa trøstesløse og saa fortvivlede, som tænkes kan. Ministeren undgik klogelig at imødegaa min Paastand om, at Landbruget alene paa Hjemmemarkedet aarlig faar ca. 150 Mill. Kr. mindre end i 1929, undgik ogsaa at komme ind paa den Kendsgerning, som staar klart for Landmænd i Almindelighed; at vi gennem Valutacentralen, gennem Valutaordningen bliver snydt, saa Vandet driver af os.

Ministeren talte med Hensyn til Svine-reguleringen om et Monopol, som ogsaa blev opført paa Kreditsiden med Million-Beløb. Var det ikke muligt for Ministeren ogsaa at gøre op i Kroner og Øre, hvor meget Sol og frisk Luft er værd for Landbruget? — maaske vi paa den Maade efterhaanden kunde faa Balance i Tingene. For at ærede usagkyndige Medlemmer ikke skal faa denne Mono-